

Küçük Ay Tavşanı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Ay Tavşanı

Aysel Banu YAVUZAL

Dünyanın çok üstünde, sessiz gökyüzünde uzaklarda, ay yuvarlak gümüş bir lamba gibi parlıyordu. Ayda küçük bir ay tavşanı yaşıyordu. Bir çocuğun avucuna sığacak kadar küçüktü; yumuşak gümüş beyazı tüyleri hafifçe parlıyordu. Uzun kulakları dimdik duruyor, uçları soluk pembe görünüyordu. Yuvarlak, koyu mavi gözleri minik yıldızlar gibi ışıldıyordu.

Küçük tavşan, ayın yumuşak kraterleri üzerinde zıplamayı ve aşağıdaki kocaman mavi Dünya'ya göz atmayı çok severdi. Her yere minik, örgü bir yıldız sepeti taşır, mesajlar için hazır beklerdi. Berrak bir gecede, çok aşağıda küçük bir çocuk gördü. Çocuk bir pencerede durmuş, elinde küçük gümüş bir el aynası tutuyordu. Ayna bir ay ışığı huzmesini yakalayıp gökyüzüne doğru parlattı.

Çocuğun adı Mira'ydı. Altı yaşındaydı; sıcak açık kahverengi teni, iki topuz yapılmış kısa kıvrırcık siyah saçları vardı. Üzerinde beyaz yıldızlı sarı pijamalar, ayağında tüylü mavi terlikler vardı. Her gece yatmadan önce aya el sallardı. "Merhaba Ay," diye fısıldardı. "Yukarıda kimse var mı?" Küçük tavşanın kulakları kıpırdadı. Minik patisiyle o da el salladı.

Tavşan merhaba demek istedi. Bir ay ışığı huzmesinin kenarına zıplayıp ona usulca dokundu. Küçük bir pırıltı huzmeden aşağı kaydı, ta Mira'nın penceresine kadar indi. Mira şaşkınlıkla nefes aldı. "Bir pırıltı!" diye bağırdı. Gümüş aynasını kaldırıp yukarıya bir ışık parıltısı gönderdi. Tavşan onu yıldız sepetinde yakaladı ve sevinçle zıpladı. Tüyleri sevinçle pırl pırl parladı.

Dostlukları böyle başladı. Her gece küçük ay tavşanı ay ışığı huzmesinden aşağıya pırıltılı bir mesaj gönderdi. Mira da yukarıya bir ışık parıltısı yolladı. Birbirlerini ziyaret edemiyorlardı, çünkü ay çok ama çok uzaktı. Ama ay ışığı huzmeleri mesajlarını pekâlâ taşıyordu. "Merhaba Tavşan," diye parıltıdı Mira. "Merhaba Mira," diye pırıldı tavşan.

Haberlerini kendilerine özgü bir yolla paylaşıyorlardı. Mira tavşana gününü anlatıyordu: sallanan bir diş, pencere kenarındaki bir uğur böceği, okuldan yeni bir şarkı. Tavşan da Mira'ya ayı anlatıyordu: hızla geçen bir kayan yıldız, yanından süzülen uykulu bir bulut, gülümsemeye benzeyen bir krater. Her mesaj diğerini gülümsetiyordu.

Bir gece Mira'nın bir sorunu oldu. Minik kırmızı kalpler olan en sevdiği saç kurdelasını kaybetmişti. Yatağının altına, kapının arkasına baktı ama kurdelası yoktu. Ay ışığı huzmesinden yukarıya üzgün bir mesaj gönderdi. Tavşan yavaş, soluk pırıltıyı görünce arkadaşının mutsuz olduğunu anladı.

Küçük tavşan düşündü, düşündü. Sonra aklına bir fikir geldi. Yıldız sepetine atlayıp bulabildiği en parlak ay tozunu topladı. Tozu bir ay ışığı huzmesine serpererek onu ıslıl ıslıl ettirdi ve dans ettirdi. Aşağıda, Dünya'da Mira ışıltılı huzmeyi görünce kahkahayla güldü. "Bu bir hazine avı gibi!" dedi.

Mira ışıltılı huzmeyi odasında takip etti. Huzme onu oyuncak kutusuna götürdü; kurdelaşı orada, bir oyuncak ayının altında saklanıyordu. "Buldum!" diye sevindi. Yukarıya, tavşana mutlu bir mesaj gönderdi. Tavşanın tüyleri o kadar parlak parladı ki minik bir yıldız gibi göründü. Arkadaşı yeniden gülümsediği için çok sevindi.

Başka bir gece tavşan kendini biraz yalnız hissetti. Ay çok sessizdi, yıldızlar da konuşamayacak kadar uzaktı. Mira'ya yumuşak, yavaş bir pırıltı gönderdi. Mira bunu görünce anladı. Aynasını kaldırıp büyük, sıcacık bir parıltı gönderdi. "Yalnız değilsin," der gibiydi mesajı. "Ben buradayım." Tavşanın içi sıcacık doldu.

Tavşan karşılık olarak özel bir şey göndermek istedi. Ayın en yüksek tepesine zıplayıp sepetinde bir kayan yıldız yakaladı. Sonra yıldızın ışığını ay ışığı huzmesinden aşağıya, ta Mira'nın penceresine gönderdi. Mira minik pırıltılardan oluşan bir yağmur gördü ve ellerini çırdı. "Bu senin için bir yıldız," diye pırıldadı tavşan. "Dostluğumuz için," diye parıldattı Mira karşılık olarak.

O geceden sonra kendilerini hiç uzak hissetmediler. Her gece haberleşip gülümsediler. Mira tavşana okuldaki arkadaşlarını anlattı, tavşan da Mira'ya ayın değişen şeklini anlattı. Komik şakalara güldüler ve birbirlerine iyi geceler dilediler. Çok uzak olsalar da dostlukları güçlü ve sıcacık kaldı.

Bir akşam Mira'nın öğretmeni sınıftan bir arkadaşının resmini çizmelerini istedi. Mira gülümsedi ve uzun kulaklı, yıldız sepetli küçük bir tavşan çizdi. "Bu, ayda yaşayan arkadaşım," dedi sınıfa. Bazı çocuklar kıkırdadı ama Mira aldırmadı. Tavşanın gerçek olduğunu ve dostluklarının ay kadar gerçek olduğunu biliyordu.

Küçük ay tavşanı yukarıdan izliyordu. Mira'nın resmini gördü ve gurur duydu. Aşağıya, tam Mira'nın resminin üzerine düşen ekstra parlak pırıltılardan bir huzme gönderdi. Bütün sınıf şaşkınlıkla nefes aldı. "Belki gerçekten bir ay tavşanı vardır!" dediler. Mira sadece gülümsedi ve gökyüzüne el salladı. "İyi geceler Tavşan," diye fısıldadı.

Her gece ay tavşanı ve Mira mesajlarını ay ışığı huzmelerinden aşağıya ve yukarıya gönderdiler. Birbirlerini ziyaret edemiyorlardı ama buna gerek de yoktu. Dostlukları kocaman gökyüzünü aşmış ve ay kadar parlak parlıyordu. Ne kadar uzak olurlarsa olsunlar, kalplerinde her zaman yakın olduklarını biliyorlardı.

Yani bir g n g ky z ne bakıp ayda minik bir pırıltı g r rsen, bu k   k ay tavşanının bir arkadaşına mesaj g nderiyor olması olabilir. Ve e er el sallarsan, belki o da sana pırıldar.   nk  dostluk her mesafeyi aşılabılır ve ay kadar parlak parlayabilir. İyi geceler, k   k tavşan. İyi geceler, Mira. İyi geceler, ay.